

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej PhD. a JUDr. Jany Henčekovej PhD., v právnej veci navrhovateľky: **E. bytom Z.**, zastúpenej advokátkou JUDr. M., A., proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad Rožňava**, Šafárikova č. 71, Rožňava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 14. februára 2008 č. 2008/00245-MIH, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp 6 /2008-36 zo dňa 23. mája 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sp 6/2008-36 zo dňa 23. mája 2008 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom rozhodnutie odporcu uvedeným v záhlaví tohto rozhodnutia potvrdil. Navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a konania mu predchádzajúceho mal preukázané, že v danej veci žalovaný správny orgán rozhodol tak, že navrhovateľka nespĺňa podmienky podľa § 6 ods. 2, zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o pôde) a nepriznal jej vlastnícke právo k technologickému zariadeniu bývalého poľnohospodárskeho liehovaru zapísaného v pzkn. vl. č. 511, p. č. X. a továrenskej budovy (likérky) zapísanej v pzkn. vl. č. 576, p. č. X. v kat. úz. B., pretože nespĺňa podmienky zákona uvedené v § 1 ods. 1 a súčasne rozhodol, že navrhovateľke sa za technologické zariadenie stavieb uvedených v bode 2 neposkytne náhrada, pretože § 11, § 14, § 15 a § 16 zákona o pôde takéto náhrady neustanovuje. Podľa názoru krajského súdu správny orgán v danej veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, riadne zistil skutkový stav veci a vypořiadal sa so všetkými námietkami navrhovateľky. Konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že odporca rozhodnutím zo dňa 17.9.2001 č. 2001/006806 navrhovateľke nepriznal vlastnícke právo okrem iného aj k nehnuteľnosti parc. č. X. kat. úz. B., pretože v konaní bola preukázaná prekážka na vydanie uvedená v § 11 ods. 1, písm. d/ zákona o pôde, keďže stavba bola zbúraná a pozemok opäť zastavaný, súčasne navrhovateľke bolo priznané právo na náhradu za pozemok a stavbu podľa § 11 ods. 2 alebo § 16 zákona o pôde a rozhodnutím odporcu zo dňa 5.6.2006 č. 2006/00882 navrhovateľke nebolo priznané vlastnícke právo k nehnuteľnosti par. č. X., pretože navrhovateľka požiadala o náhradu v zmysle § 14 ods. 2 zákona o pôde. Stotožnil sa s právnym názorom správneho orgánu, že navrhovateľke nebolo možné priznať vlastnícke právo k technologickým zariadeniam bývalého poľnohospodárskeho liehovaru a továrenskej budovy, pretože vlastnícke právo možno priznať len k nehnuteľnostiam uvedených v § 1 ods. 1 zákona o pôde a nie k technologickému zariadeniu nehnuteľnosti, ktorá bola zbúraná a opäť zastavaná. Poukázal na to, že z ustanovenia § 9 ods. 7 zákona o pôde vyplýva, že súd môže preskúmať rozhodnutie odporcu o tom, že navrhovateľke sa za technologické zariadenia stavieb neposkytne náhrada, avšak pokiaľ odporca rozhodol, že navrhovateľke nepriznáva vlastnícke právo k technologickému zariadeniu bývalého poľnohospodárskeho liehovaru a továrenskej budovy, po tom logicky nemôže byť poskytnutá náhrada za technologické zariadenie stavieb. Ďalej konštatoval, že v danom prípade nemal také podklady, ktoré by spochybňovali alebo vyvrátili správnosť rozhodnutia odporcu. Podľa názoru krajského súdu odporca na základe vykonaných dôkazov vyvodil správny právny záver, ak navrhovateľke podľa § 9 ods. 4 zákona o pôde nepriznal vlastnícke právo k technologickému zariadeniu bývalého poľnohospodárskeho liehovaru zapísaného

v pozemnoknižnej vložke č. 511, parc. č. X. a továrenskej budovy zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. 576, parc. č. X. v kat. úz. B. z dôvodu, že nespĺňa podmienky zákona uvedené v § 1 ods. 1 zákona o pôde. Preskúmané rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 250q ods. 2 O.s.p.

Rozhodnutie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2. Navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal, pretože bola v konaní neúspešná.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolala navrhovateľka žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a jej reštitučnému nároku vyhovel. Dôvodila, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj že nie je preskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Namietala, že nebol úplne zistený skutkový stav veci a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu skutočnosti preukazujúce, že v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Uviedla, že dôvodnosť jej nároku na náhradu za technologické zariadenie stavieb potvrdil aj Slovenský pozemkový fond, keď poukázal a ďalej zdôraznil, že náhrada za technologické zariadenie sa nepovažuje za živý a mŕtvy inventár, ale ako zariadenie a súbor vecí, ktoré patrili poľnohospodárskym stavbám, o ktorých bolo rozhodované podľa zákona o pôde. Trvala na tom, že dôvodne sa domáhala určenia hodnoty formou znaleckého ocenenia prostredníctvom žalovaného správneho orgánu, pretože v súvislosti s tým, že bolo jej priznané právo na náhradu za stavby, vzniklo jej právo aj na náhradu za technologické zariadenie, o ktorej náhrade bolo potrebné rozhodnúť. Nesúhlasila s posúdením náhrady za technologické zariadenie stavby ako posúdenie náhrady za mŕtvy a živý inventár, ale z hľadiska, že stavba, ktorá bola zbúraná a za ktorú bola poskytnutá náhrada, bola úzko špecifikovaná a účelovo viazaná na presný špecifikovaný účel – prevádzkovanie poľnohospodárskeho liehovaru a likérky. Poukázala na to, že v reštitučnom konaní predložila relevantné doklady preukazujúce odôvodnenosť jej nároku na náhradu, ako aj, že dôvodnosť jej nároku vyplýva zo zásad a postupu Slovenského pozemkového fondu pri poskytovaní reštitučných náhrad podľa zákona o pôde vydaných v Internom pokyne generálneho riaditeľa Slovenského pozemkového fondu č. 11/1999 v znení neskorších zmien č. 4/2001 a č. 8/2004. Vytýkala správne orgánu, že sa nevysporiadal s produkovanými dôkazmi, najmä s tou skutočnosťou, že náhrady za technologické zariadenie nemal hodnotiť ako živý a mŕtvy inventár, ale ako zariadenie

liehovaru, likérky ako súboru vecí ktoré patrili poľnohospodárskym stavbám, o ktorých bolo rozhodnuté podľa zákona o pôde. Uviedla, že v danom prípade, podľa jej názoru jej patrí náhrada podľa § 14, ako ostatná náhrada podľa § 16 ods. 2 zákona o pôde, ktorej poskytnutie závisí od rozhodnutia pozemkového úradu, ako náhrady s jej príslušenstvom, zariadenia tvoriace neoddeliteľnú súčasť vecí, ktoré neoddeliteľne patrili k poľnohospodárskym stavbám, o ktorých bolo rozhodované podľa zákona o pôde..

Odporca navrhoval rozsudok súdu prvého stupňa v plnom rozsahu potvrdiť. S dôvodmi uvádzanými v odvolaní navrhovateľky nesúhlasil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ust. § 246c ods. 1 v spojení s §§ 212 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie žalovaného správneho orgánu na základe opravného prostriedku navrhovateľky na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktorým jej správny orgán nepriznal navrátenie vlastníctva a ani náhradu k žiadanému zariadeniu v zmysle ustanovení zákona o pôde, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie, ktoré tomuto rozhodnutiu predchádzalo, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vypořiadal so všetkými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Predmetom súdneho prieskumu v danej veci bolo posúdenie reštitučného nároku navrhovateľky na náhradu za technologické zariadenie bývalého poľnohospodárskeho liehovaru zapísaného v pzkn. vl. č. 511, p. č. X. a továrenskej budovy (likérky) zapísanej v pzkn. vl. č. 576, parc. č. X. v intenciách zákona o pôde.

Účelom zákona o pôde bolo zmierniť následky niektorých majetkových krív, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989, dosiahnuť zlepšenie starostlivosti o poľnohospodársku a lesnú pôdu

obnovením pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a upraviť vlastnícke vzťahy k pôde v súlade so záujmami hospodárskeho rozvoja vidieka aj v súlade s požiadavkami na tvorbu krajiny a životného prostredia.

Zákon sa vzťahoval na a) pôdu, ktorá tvorí poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patrí, a v rozsahu ustanovenom týmto zákonom aj na pôdu, ktorá tvorí lesný pôdny fond, b) obytné budovy, hospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti, vrátane zastavaných pozemkov, c) obytné a hospodárske budovy a stavby slúžiace poľnohospodárskej a lesnej výrobe alebo s ňou súvisiacemu vodnému hospodárstvu, vrátane zastavaných pozemkov, d) iný poľnohospodársky majetok uvedený v § 20 (§ 1 ods. 1 zákona o pôde).

Podľa § 16 ods. 1, 2 zákona o pôde náhradu za pozemky, ktoré sa podľa tohto zákona nevydávajú a za ktoré nebol poskytnutý oprávnenej osobe iný pozemok, poskytne štát. Výšku náhrady v hotovosti upraví vláda Českej republiky a vláda Slovenskej republiky svojím nariadením. **Ostatné náhrady podľa § 14 a 15** poskytne právnická osoba (právny nástupca), ktorá vec drží alebo ju držala v čase zániku nehnuteľnosti alebo ju previedla na osobu, ktorá nehnuteľnosť podľa tohto zákona nevydáva. Ak túto osobu nemožno zistiť alebo ak touto osobou je rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia, náhradu poskytne štát prostredníctvom pozemkového fondu (§ 17 ods. 1) podľa všeobecne záväzného právneho predpisu. Taktiež náhradu podľa § 14 a 15 poskytne štát, ak bývalé národné výbory alebo Zbor povereníkov previedli hospodárske budovy a rodinné domčeky do vlastníctva fyzických osôb.

Podľa § 14 ods. 1 až 6 zákona o pôde oprávnenej osobe patrí náhrada za obytne budovy, hospodárske budovy a iné stavby, ktoré podľa tohto zákona nemožno vydať alebo ktoré zanikli alebo boli prevedené na osobu, ktorá nie je povinná ich vydať. Obdobne oprávnenej osobe patrí náhrada za pozemok, ktorý sa podľa tohto zákona nevydá a za ktorý sa neposkytol iný pozemok.

Ak obytná budova, hospodárska budova alebo iná stavba, ktorá má byť vydaná, je podstatne zhodnotená tak, že jej cena určená ku dňu účinnosti tohto zákona prevyšuje cenu budovy v čase prevzatia štátom alebo inou právnickou osobou, je na vôli oprávnenej osoby, či prevezme budovu a uhradí povinnej osobe rozdiel medzi cenami alebo požiada o náhradu.

Ak vydávaná obytná budova, hospodárska budova alebo iná stavba je znehodnotená tak, že jej cena určená ku dňu účinnosti tohto zákona je podstatne nižšia než cena pôvodnej budovy v čase prevzatia štátom alebo inou právnickou osobou, je na vôli oprávnenej osoby, či prevezme budovu a požiada o náhradu vo výške rozdielu medzi cenou budovy v čase prevzatia štátom alebo inou právnickou osobou a cenou ku dňu účinnosti tohto zákona alebo požiada o náhradu.

Podľa odseku 2 sa postupuje aj v prípadoch, keď sa obytná budova, hospodárska budova alebo iná stavba stala súčasťou inej budovy alebo stavby.

Ceny sa určia podľa cenových predpisov platných ku dňu účinnosti tohto zákona.

V prípade, že oprávnená osoba získala nehnuteľnosť do vlastníctva ako prídel od štátu, poskytne sa náhrada za nehnuteľnosti uvedené v odseku 1 len do výšky uhradenej prídelovej ceny.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o pôde oprávnenej osobe prislúcha právo na náhradu za trvalý porast, ktorý na pozemku bol v čase jeho prevzatia štátom alebo inou právnickou osobou, ak v čase vydania pozemku na ňom nie je iný porovnateľný trvalý porast tej istej kultúry.

Podľa § 20 ods. 1, zákona o pôde na zabezpečenie prevádzky poľnohospodárskej alebo lesnej výroby má pôvodný vlastník živého a mŕtveho inventára, ako aj zásob právo na ich náhradu, pokiaľ ich vniesol do poľnohospodárskeho družstva alebo mu boli odňaté v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990. Ak pôvodný vlastník zomrel alebo ak bol vyhlásený za mŕtveho, má právo požadovať náhradu na zabezpečenie prevádzky poľnohospodárskej alebo lesnej výroby ďalšia oprávnená osoba uvedená v § 4 ods. 2.

Na konanie o nárokoch oprávnených osôb v zmysle zákona o pôde sú príslušné pozemkové úrady podľa § 9 zákona o pôde v spojení s § 5 ods. 5 písm. g/ zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde a o pozemkových spoločenstvách.

Pre konanie pozemkového úradu o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 1, 2 a 3 zákona o pôde platia všeobecné predpisy o správnom konaní, teda ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. v platnom znení o správnom konaní - Správny poriadok.

Podľa § 32 ods. 1, 2 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnemu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Správny orgán aj podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážil dostatok skutkových podkladov, vo veci zistil skutočný stav, a preto jeho právny názor bol správny a v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov boli splnené zákonné podmienky pre potvrdenie jeho rozhodnutia súdom prvého stupňa podľa § 250q ods. 2 O.s.p..

Z predloženého spisového materiálu súdu prvého stupňa, ktorého súčasťou tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu, odvolací súd zistil, že navrhovateľka, ako oprávnená osoba si dňa 26.9.1991 uplatnila na bývalom Pozemkovom úrade v Rožňave v zmysle zákona o pôde nárok na vydanie nehnuteľností v kat. úz. R. a B..

Správny orgán rozhodnutím zo dňa 17.9.2001 č. 2001/006806 navrhovateľke nepriznal vlastnícke právo okrem iného aj k nehnuteľnosti parc. č. X. kat. úz. B., pretože v konaní bola preukázaná prekážka na vydanie uvedená v § 11 ods. 1, písm. d/ zákona o pôde, keďže stavba bola zbúraná a pozemok opäť zastavaný, súčasne navrhovateľke bolo priznané právo na náhradu za pozemok a stavbu podľa § 11 ods. 2 alebo § 16 zákona o pôde. Rozhodnutím odporcu zo dňa 5.6.2006 č. 2006/00882 navrhovateľke nebolo priznané vlastnícke právo k nehnuteľnosti par. č. X., pretože navrhovateľka požiadala o náhradu v zmysle § 14 ods. 2 zákona o pôde.

Žalovaný správny orgán preskúmaným rozhodnutím v bode 1/ výroku vyslovil, že navrhovateľka spĺňa podmienky podľa § 6 ods. 2, zákona o pôde, v bode 2/ jej nepriznal

vlastnícke právo k technologickému zariadeniu bývalého poľnohospodárskeho liehovaru zapísaného v pzkn. vl. č. 511, p. č. X. a továrenskej budovy (likérky) zapísanej v pzkn. vl. č. 576, p. č. X. v kat. úz. B., pretože nespĺňa podmienky zákona uvedené v § 1 ods. 1 a v bode 3/ rozhodol tak, že navrhovateľke sa za technologické zariadenie stavieb uvedených v bode 2/ neposkytne náhrada, lebo § 11, § 14, § 15 a § 16 zákona o pôde takéto náhrady neustanovuje. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že správny orgán posúdil nárok navrhovateľky v zmysle § 1 ods. 1 v spojení s § 20 zákona o pôde a vzhľadom k tomu, že navrhovateľka nezabezpečuje poľnohospodársku ani lesnú výrobu dospel k názoru, že nespĺňa ani podmienky ustanovené v § 20.

Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa správny orgán v danej veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, riadne zistil skutkový stav veci a vysporiadal sa so všetkými námietkami navrhovateľky.

Odvolací súd taktiež neprihliadol na námietku navrhovateľky, že jej náhrada za technologické zariadenia stavieb prináleží v zmysle ust. § 16 ods. 2 zákona o pôde titulom ostatnej náhrady.

Je potrebné pripomenúť, že citované ustanovenie upravuje nárok na poskytnutie ostatnej náhrady podľa § 14 a 15, teda **náhrady za obytné budovy, hospodárske budovy a iné stavby, ktoré podľa tohto zákona nemožno vydať alebo ktoré zanikli alebo boli prevedené na osobu, ktorá nie je povinná ich vydať, obdobne náhrady za pozemok, ktorý sa podľa tohto zákona nevydá a za ktorý sa neposkytol iný pozemok (§ 14 ods. 1) a náhrady za trvalý porast, ktorý na pozemku bol v čase jeho prevzatia štátom alebo inou právnickou osobou, ak v čase vydania pozemku na ňom nie je iný porovnateľný trvalý porast tej istej kultúry (§ 15 ods. 1).**

Žalovaný správny orgán vzhľadom na uvedené dospel k správne právnemu záveru, keď konštatoval, že nárok navrhovateľky nie je možné posudzovať ako ostatná náhrada podľa § 16 ods. 2 zákona o pôde, pretože ustanovenia § 14 a 15 neumožňujú priznať oprávnenej osobe nárok na technologické zariadenia stavieb.

Odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na ďalšiu námietku navrhovateľky, ktorou namietala nesprávne posúdenie jej nároku správnym orgánom podľa § 20 zákona o pôde,

tvrdiac, že technologické zariadenie stavieb svojich charakterom nespĺňa podmienky živého a mŕtveho inventáru, ale svojím charakterom spĺňa podmienky príslušenstva stavieb, z ktorých dôvodov, ak jej bola priznaná náhrada za stavby, prináleží jej náhrada aj za technologické zariadenia týchto stavieb.

Ustanovenie § 1 ods. 1 zákona o pôde kogentným spôsobom vymedzuje rozsah pôsobnosti tohto zákona. Zo zákonného znenia uvedenej právnej normy nevyplýva vôľa zákonodárcu ustanoviť rozsah pôsobnosti na príslušenstvo veci ustanovenej v tejto právnej norme pod písmenami a/ až c/.

Pojem príslušenstvo veci upravuje § 121 ods. 1 Občianskeho zákonníka (OZ) tak, že príslušenstvom veci sú veci, ktoré patria vlastníkovi hlavnej veci a sú s ním určené na to, aby sa s hlavnou vecou trvale užívali.

Zo zákonnej definície teda vyplýva, že vec považovaná za príslušenstvo musí byť vecou v právnom zmysle a preto je spôsobilá byť predmetom občianskoprávných vzťahov. Taká vec sa mení na príslušenstvo v dôsledku prejavu vôle vlastníka hlavnej veci, ktorým ju určuje na to, aby sa trvale užívala s hlavnou vecou. Tento prejav vôle je jednostranný a vlastník ho môže kedykoľvek zmeniť, a tak dosiahnuť oddelenie hlavnej veci a príslušenstva. Trvalé užívanie sa posudzuje podľa hospodárskeho účelu a vyplýva z povahy veci. Samostatná povaha príslušenstva spôsobuje, že právne úkony týkajúce sa hlavnej veci sa bez ďalšieho prejavu vôle nevzťahujú aj na príslušenstvo. Na to, aby došlo k účinkom právneho úkonu týkajúceho sa hlavnej veci aj na príslušenstvo, treba predmetom tohto právneho úkonu urobiť aj príslušenstvo. Ak tomu nedôjde, nemožno vychádzať z toho, že právnym úkonom došlo aj k prevodu vlastníctva k príslušenstvu. Z toho vyplýva, že neuvedenie príslušenstva v zmluve môže mať za následok absolútnu neplatnosť celej zmluvy za predpokladu, ak sa príslušenstvo mienilo previesť, avšak k prevodu nedošlo pre neurčitosť tejto časti právneho úkonu (Komentár k § 121 OZ).

Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na právnu teóriu upravujúcu pojem a právne postavenie príslušenstva veci, pokiaľ by bolo vôľou zákonodárcu priznať oprávnenej osobe právo (vlastnícke, alebo na náhradu) k príslušenstvu veci, prejavil by ju v zákonomnom znení právnej normy § 1 ods. 1 zákona o pôde.

Odvolačný súd zastáva názor, že technologické zariadenia budov však nie je možné považovať, vzhľadom na ich charakter, ani ako príslušenstvo stavby, pretože svojim charakterom predstavuje súbor zariadení a strojov, ktorých účelom je síce zabezpečenie výroby v hospodárskej stavbe, avšak pri ich posudzovaní vzhľadom na ich trvalé užívanie podľa hospodárskeho účelu vyplývajúceho z povahy vecí, nie sú určené na to, aby sa s určitou stavbou aj trvale užívali, keďže technologické zariadenie môže byť demontované a premiestnené do iných priestorov.

Správny orgán teda správne posudzoval nárok navrhovateľky podľa § 1 ods. 1, písm. c/ zákona o pôde v spojení s § 20, pretože technologické zariadenia budov je možné výkladom tejto právnej úpravy považovať za mŕtvy inventár ako súbor technických zariadení a strojov potrebných na zabezpečenie poľnohospodárskej výroby. V dôsledku toho, že navrhovateľka ako oprávnená osoba nepreukázala, že by zabezpečovala poľnohospodársku alebo lesnú výrobu, nespĺnila zákonnú podmienku podľa § 20, z ktorých dôvodov správny orgán správne rozhodol, keď jej nároku na priznanie náhrady za technologické zariadenia budov nepriznal.

Nemožno súhlasiť s tvrdením navrhovateľky, že súd prvého stupňa vec nesprávne práve posúdil, alebo, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, pretože súd prvého stupňa sa vecou náležite zaoberal a rozsudok dostatočne odôvodnil.

Pokiaľ navrhovateľka namietala, že nebol úplne zistený skutkový stav veci a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu skutočnosti preukazujúce, že v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolací súd na takúto jej námietku taktiež nemohol prihliadnuť, pretože navrhovateľka nešpecifikovala, v akom rozsahu nebol zistený skutkový stav veci a k akým vadám došlo v konaní, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a konania mu predchádzajúceho nezistil také vady, ktoré by boli spôsobilé spochybníť alebo vyvrátiť správnosť a zákonnosť rozsudku súdu prvého stupňa, resp. preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Z uvedených dôvodov podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom rozhodnutie správneho orgánu potvrdil, rozhodol vo veci

skutkovo správne a v súlade so zákonom, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 potvrdil.

Odvolací súd navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože jej nevzniklo právo na ich náhradu v dôsledku jej neúspechu v tomto konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. marca 2009

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.

predseda senátu